

lentkeznek, külön-külön is megszólalnak, mégis egységes képpé állnak össze” – állapította meg Kádár J. Miklós festőművész. Olykor úgy tűnik, a művészet nagy narratív hagyományához (is) kapcsolódik. Történetet mond el egy-egy mű, s ez minden bizonnyal összefügg Lipták György kiterjedt illusztrációs tevékenységével. Kass, Reich, Würtz, Gross, Réber – hosszan sorolhatnánk a nagy elődöket. Az is igaz, hogy ők a magyar könyvkiadás szerencsésebb időszakában dolgoztak. Nemcsak borítókön, hanem a gazdag belső képi anyagon is. A romokban heverő könyvkiadás idején mára fehér holló az ilyen megbízás.

Pedig az illusztráció Lipták György számára szuverén műfaj. Szorosan összekapcsolódik ugyan az elbeszél, verbalizálható univerzummal, a kép azonban nem megállapít, hanem láthatóvá tesz valamit. A művész érzi, a gyermek- és ifjúsági irodalom szinte utolsó mentőöv a vizuális szennyben. Nem száll le, nem gügyög az ifjú olvasóknak; imponáló szakmai tudással, lélekkel, szellemmel és humorral láthatóvá teszi a dolgokat. A szívével is lát.

